

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΚΤΡΗΣ

Τὰ κρόσια

Αὐτὸς ποὺ ψήνει τὸ πουλί, ποὺ ξενυχταίει τὸ φάντασμα, περνώντας τὸ δαχτύλι του στὴν ἀρμαδούρα τοῦ σκαροῦ, γυρίζοντας στὸ ἔξρο τοῦτο σπίτι, φιλώντας μὲς στὸν ὕπνο του ὠραῖες γυναῖκες ποὺ τὶς χτυπάει στὸ μέτωπο ὁ Σιρόκος σὰν θριματίζοντας ζεστὰ μικρὰ φιαλίδια, αὐτὸς ποὺ ψήνει τὸ πουλί μὲς σὲ σημάδια γυναικῶν — ἄλλων γυναικῶν— ποὺ περπατάνε τὸ χειμῶνα σφίγγοντας στρογγυλὰ κουδούνια στὸ σελάχι τους, στραγγίζοντας μεταξωτὰ σταφύλια στὴ μασχάλη, αὐτὸς ποὺ ξενυχταίει τὸ φάντασμα πίνοντας σὲ μιὰ κρήνη παλαιὰ τὴν κόψη βουλιαγμένου καραβιοῦ, τὰ δόρατα τῆς ἔρμης Εὐρυδίκης, βογγώντας κοπανάει τὸ τουμπελέκι του, τοῦ τράγου τὴ δορὰ πάνω στὸν πῆλινο λαϊμὸ

Δοὺ Δὰπ

Δοὺ Δὰπ

νὰ σπαρταρήσει ὁ κερατὰς ὁ μπροστινὸς καθρέφτης τοῦ βαπόρι, κάτω ἀπ' τὸ μάτι τῆς καδένας τὸ ξανάστροφο, ποὺ ξεπροβαίνει ἓνα χέρι κλαδωτό, γλωρό, χορταριασμένο, σφουρίζοντας τὸ θάνατο τοῦ πειρατῆ μὲ τὴ θαμπάδα τοῦ γυαλένιου του ματιοῦ, καὶ μὲ τὸ δείχτη ἀγγίζοντας τὸ καταποῦ σταλάζουνε τὰ κρόσια τους οἱ ἄνεμοι, ὠραῖες γυναῖκες ποὺ περῶσανε μιὰ νύχτα φοβερή, ἀδειάζοντας τὸν ἄμμο φοῦχτες φοῦχτες, καὶ πρὶν σπαράζοντας στὸ χέρι τους, στὸ χέρι καὶ τὸ μάτι τοῦ καιροῦ, τὰ γόνατα τοῦ πελαργοῦ, στὸ δαμασκό, στὸ νεραντζόφυλλο καὶ στὸ πορτόφυλλο, φυσώντας μὲς στὸν ὕπνο τους ἓνα πουλί ποὺ σιγοκαίει στὸ γιאלό, κεὶ ἀκριβῶς ποὺ ἀλλάζει τὸ φανάρι τοῦ πελάγου γιὰ τὸ πράσινο, καὶ ξεκινάνε σικινιότισες γριὲς νὰ ξενυχτήσουν στὸν ἀγέρα τὰ φαντάσματα

Αὐτὸς ποὺ ψήνει τὸ πουλί,